

(Свѣтославъ до-дѣ са разхожда, задава ся Обрѣнъ).

Обрѣнъ.

Великий княже, азъ идѣ да ти благодарѣмъ отъ странѣ на народа ни за доброто сърдце, що показвашь къмъ него. Намѣсто да скѣрби, той днесь ся радва, като чюва, че твоя свѣтлость желае да му подаде рѣкъ за пріятелство. Той вече тя слави и почита като неговъ благодѣтель.

Свѣтославъ.

Азъ казахъ, Българскый народъ е добъръ. Ако и да не е отъ вѣрѣ-тѣ ми; ако и да не припознава наши-тѣ богове, а ся клани както Гърци-тѣ на кръста, азъ пакъ го обикнѣхъ и желаѣмъ да имамъ миръ съ него. Само ми ся зло види за дѣ-то ваша-та внягыня страни отъ мене и не дохожда тукъ за да прѣдамъ неи всичко, що е бащино ѣ (взира ся на образа). О, голѣмъ художникъ е живопи-сець-тѣ, що исписалъ такъвъ искусенъ образъ съ чюднѣ хубость!

Обрѣнъ.

Никогы искусство-то на земный художникъ не може ся уподоби съ искусство-то на небесный художникъ, кой-то е далъ на нашѣ-тѣ княгыниѣ не-описанѣ хубость.

Свѣтославъ.

Не вѣрвамъ тя да бѣди тѣй прѣкрасна както що е тукъ изображена.